

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 302. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686920007632/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

han dratter, og spille paa vor deilige Mundharpe, til Tussen af Arrighed faaer Mundklemme!

At de Mennesker ikke selv faae Mundklemme af deres Mundharpe! mumlede Schiøtt, saa Emilie hørte det. Hun bed sig i Læben.

Dalberg, der frygtede, at Gram ikke skulde gjøre store Erobring-ger paa den Kjøphest, han var kommen op at ride paa, sagde: De to Herrer Theologer blive nok enige. Nu have jo Grundtvig og Clausen sluttet Forlig og udbragt hinandens Skaal paa Skydebanen.

Ja, sagde Gram, Enighed hernede paa Jorden om Fæderneslandet. Men vi have ikke indrømmet, at de skulde sidde sammen i Himlen.

Det er et aabent Spørgsmaal, sagde Schiøtt.

Bravo, Hr. Schiøtt! Det var godt sagt! raabte Agenten og trængte sig hen og trykkede Schiøtts Haand.

Schiøtt havde nær spurgt som Demosthenes: Har jeg sagt en Dumhed? men taug klogelig og modtog beskeden Agentens Anerkjendelse. Hvad de Tilstedeværende end tænkte om Theilmanns Udbrud, saa blev det benyttet til at gjøre Ende paa en Samtale, som ved Schiøtts Vittighed let kunde være bleven bitter, og Dalberg henvendte sig til Damerne og spurgte, om de ikke vilde glæde Selskabet med lidt Musik.

Camilla satte sig til Pianoet, og efterat hun havde foredraget et Stykke, opfordrede hun Emilie til at synge, og da Emilie i en passende Tid havde undskyldt sig, gav hun endelig efter for det almindelige Ønske. Hun havde en «lille» Stemme og ikke megen Skole; men Stemmen var klar, blød og klangfuld, og hun vovede sig ikke videre, end hvor hun vidste sig sikker. Hun sang en simpel Sang, den, hun kunde bedst, den, hvorved hun følte meest, maaskee en, der var knyttet til Erindringer, en saadan, under hvis Udførelse en Kvindes Sind opløfter sig med idealiseret Attraa og vilde forraade sit Indhold for den, der havde et tilstrækkelig fiint Øre.

Dalberg stod med korslagte Arme lænet til Vinduet og oversaae Selskabet. Det gik end ydermere op for ham, da han hørte denne Sang, at Emilie ingenlunde var saa afgjort bestemt til Missionairinde, som han havde antaget, og da han kastede Øinene paa Viggo Gram med Ansigtet præget af forceret Djærvhed og forceret Barnlighed, blev han glad over, at hans diplomatiske Plan var en Hem-